

**SPECIAL:
SLACHTOFFERHULP**

**VEERKRACHT,
DE VONK DIE NIET DOOFT**

**UIT DE SCHADUW:
KINDEREN EN
FAMILIAAL GEWELD**

In gesprek: Uit de schaduw: kinderen en familiaal geweld

Kinderen die opgroeien in een context van geweld, komen laatste jaren almaar vaker in beeld. Terecht, want vroegtijdig ingrijpen kan de situatie keren of nadelige gevolgen beperken. Jolien Van Damme legt uit hoe dit in zijn werk gaat.

Samen werkt: Ook bij ouderen is elke grens die overschreden wordt er één te veel

Wat doe je als je ontdekt dat je oudere buurvrouw steeds stiller wordt? Je moeder ineens blauwe plekken vertoont op vreemde plaatsen? Of je vader steeds vaker zijn geduld verliest tegenover zijn dementerende vrouw?

Colofon

Magis is het externe infomagazine van CAW Oost-Vlaanderen. Het blad verschijnt driemaandelijks. Jaargang 13, nummer 2.

Redactie: Geert Hillaert – Alain Slock
Peter Vercauteren – Noël Callebaut
Christine Bonheure (Magelaan)
Marco Baeten

Lay-out: One Advertising – www.one-advertising.be
Foto's: istock en getuigenissen

Informatie in verband met abonnementen:
communicatie@cawoostvlaanderen.be

V.U. Geert Hillaert, CAW Oost-Vlaanderen vzw,
Visserij 153, 9000 Gent
Ondernemingsnummer 0508 774 601 - RPR Gent

Editoriaal

Veerkracht is het vermogen om terug te veren na tegenslagen, stress of ingrijpende gebeurtenissen, en jezelf te herpakken om weer in balans te komen. Soms voorgesteld als iets groots en heroïsch. Alsof het zich alleen toont in uitzonderlijke verhalen. Maar veerkracht zit in het kleine. In blijven opstaan, zelfs als niemand kijkt. In een gesprek dat voorzichtig opnieuw wordt aangeknoopt. In iemand die, ondanks alles, de weg naar hulp durft inslaan.

In dit nummer brengen we ver-

8

Achter de schermen

**“Wie was ik, wie ben ik nu,
en wie ga ik worden?”**

Feven vluchtte weg uit Eritrea met haar drie kinderen. Vandaag begeleidt ze als Mind-Springtrainer andere Eritrese nieuwkomers en weet ze hoe kostbaar die begeleiding is.

halen samen die zich afspelen op het snijvlak van kwetsbaarheid en kracht. We kijken naar de impact van familiaal geweld op kinderen, naar ouderen die geconfronteerd worden met grensoverschrijdend gedrag, naar mensen op de vlucht voor oorlog, naar wie rouwt, en naar verkeersslachtoffers die hun leven opnieuw proberen vorm te geven. Allen thema's die ons confronteren met wat breekbaar is.

Maar ze tonen ook iets anders ...

Tussen de lijnen van elk verhaal zit een beweging. Soms aarzelend, soms vastberaden. Mensen die, elk op ei-

gen tempo, zoeken naar houvast. Die betekenis proberen te geven aan wat hen overkomt. Die leren toelaten. Een proces met omwegen, stiltes en terugvallen. Er is niets heroïsch aan. En toch ... Het gaat immer vooruit!

Misschien is dat wel de kern van wat we willen laten zien: niet het slachtofferschap als eindpunt, maar als vertrekpunt van iets anders. Van groei, herstel en verbondenheid. Wij geloven dat deze verhalen ertoe doen, omdat ze écht zijn. En omdat ze ons eraan herinneren dat draagkracht (samen met veerkracht een cruciaal onderdeel van mentale gezondheid) niet betekent dat alles licht

wordt, wél dat het samen gedragen kan worden.

We hopen dat dit nummer ruimte biedt om stil te staan, om te herkennen, en misschien ook om een beetje moed mee te nemen, voor onderweg.

Veel leesplezier!

Geert Hillaert

Algemeen directeur
CAW Oost-Vlaanderen

geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

VERDER IN DIT NUMMER:

9

Achter de schermen

Rouw verloopt niet in een rechte lijn

10

SPECIAL: Slachtofferhulp

Van het eerste telefoontje tot het laatste gesprek

12

SPECIAL: scheiden met minderen

*Niet de scheiding,
wél het conflict is het probleem.*

14

Project in de kijker

*Gezocht: een bestelwagen met een groot hart
(en vijf zitplaatsen)*

15

Column: Opgeklopt

De vonk die niet dooft

16

Clïënt vertelt

*Hoe een kleine geste Basil op weg hielp
naar zelfstandigheid*

Jolien Van Damme

Uit de schaduw: kinderen en familiaal geweld

De impact van familiaal geweld op kinderen krijgt de laatste jaren steeds meer aandacht in onderzoek en hulpverlening. Ook binnen het CAW groeit het besef dat kinderen die opgroeien in een context van geweld vaker en bewuster in beeld moeten worden gebracht. Jolien Van Damme, themaverantwoordelijke familiaal geweld bij CAW Oost-Vlaanderen, vertelt hoe hulpverleners via nieuwe methodieken en gerichte interventies proberen om deze kinderen beter te ondersteunen.

“Al hebben we binnen ons CAW geen apart begeleidingsaanbod naar kinderen, we zoeken wel samenwerking met externe diensten die kinderen kunnen ondersteunen. Er is een leeftijdscategorie die niet in het JAC terechtkan (n.v.d.r.: het JAC is er voor kinderen en jongvolwassenen van 12 tot 25 jaar), maar we zien het belang in het sensibiliserings- en responsabiliseringsproces dat we lopen met de ouders, bij kinderen die in onze opvang verblijven, we merken het tijdens huisbezoeken ... We zijn volop aan het onderzoeken op welke wijze de hulpverlener samen met de ouders het welzijn van de kinderen in kaart brengt en of er al dan niet sprake is van verontrusting. Samen met de ouder en eventueel met het kind apart bekijken we wat noodzakelijk is voor herstel van vertrouwen én het herinstalleren van de veiligheid voor het kind. Door ouders te ondersteunen in hun ouderrol worden zij

sterker en kunnen zij zelf de zorg van het kind opnemen. Als blijkt dat ouders én kinderen meer professionele steun nodig hebben, gaan we op zoek naar externe partners zoals 1Gezin1Plan.”

“Ook al hebben we geen apart therapeutisch aanbod voor kinderen, we voelen sterk de verantwoordelijkheid om hen toch zichtbaar te maken in onze hulpverlening.”

“De implementatie van de kindreflex dient om onze hulpverleners meer tools te geven rond het bespreekbaar maken van het welzijn van de kinderen bij de ouders. Hulpverleners ervaren vaak nog een vorm van handelingsverlegenheid wanneer ze de impact van de gebeurtenissen op het psychosociaal welbevinden van de kinderen bespreekbaar willen maken. Binnen ons CAW ondersteunen we hulpverleners door tools en methodieken te bieden om verontrusting bij familiaal geweld en conflictueuze scheidingen op te sporen en ermee aan de slag te gaan. Dit kan door samen met de ouders op zoek te gaan naar hulpbronnen binnen hun eigen omgeving of op zoek te gaan naar hulpverleningspartners.

In december 2025 volgden wij met de medewerkers van het crisisteam en het vluchthuis een tweedaagse opleiding: de methode Veerkracht, op basis van de onderzoekresultaten van het Verwey-Jonker Instituut in Nederland. Het komt erop neer vragen te stellen zoals ‘hoe breng je kinderen die in de opvang verblijven en die

een traumatische ervaring hebben meegemaakt actief in beeld?’ en ‘hoe ga je het gesprek aan met het kind en ook met de ouders?’ Ook de ouder die niet in de opvang verblijft, dient in beeld worden gebracht. Als hulpverlener heb je een grote impact op kinderen in de opvang, om de situatie nog te keren of de nadelige gevolgen te beperken.”

Hoe wordt dit alles geïmplementeerd?

“Een kind dat in een vluchthuis terechtkomt, krijgt een rondleiding waarbij alles op maat uitgelegd wordt, en ontvangt ook een welkomstpakketje. We vragen ook of ze weten waarom ze hier zijn. Het heeft allemaal een enorme impact: je wordt van de ene op de andere dag uit je school gehaald, je hebt geen afscheid kunnen nemen van je vriendjes of juf. Wij verkennen dan: wat zou het kind nog graag gedaan hebben? Zo kunnen we via

videobellen een moment organiseren waarop er contact is met de klas. Door zo’n kleine interventie kan je toch heel wat betekenen.”

Welke dingen vind je zelf nog belangrijk?

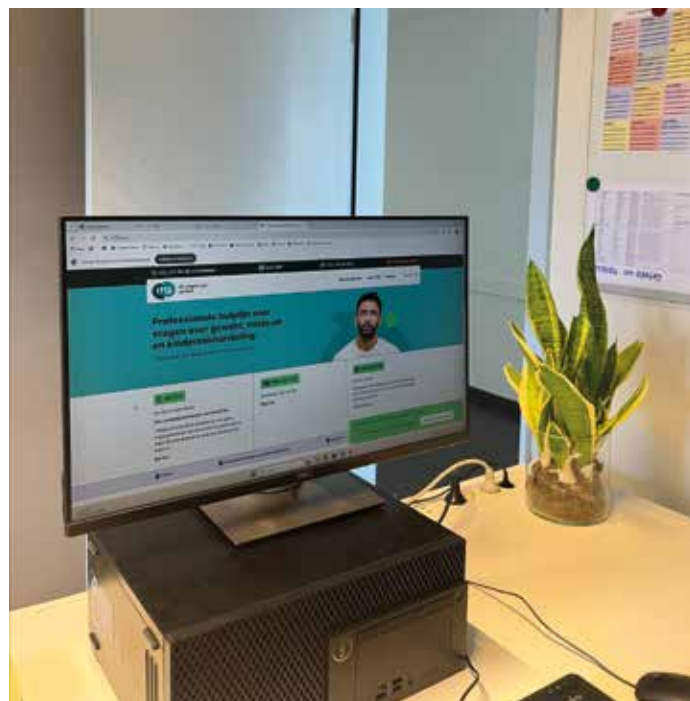
“Vroeginterventie. Ook wil ik de meest ingrijpende maatregelen zoveel mogelijk vermijden. Want het is niet omdat er een situatie van verontrusting is dat de enige optie een uithuisplaatsing is. Er bestaan zoveel andere oplossingen. Daarom kiezen we voor oplossingsgericht en krachtgericht werken. In de jeugdhulp zijn er trouwens enorme wachtlijsten voor plaatsen in om het even welke voorziening. Je kan al veel betekenen door kinderen vroeg in beeld te brengen, met hen het gesprek aan te gaan, en de drempel naar hulpverlening op die manier kleiner te maken. Laat ze zien dat het laagdrempelig en veilig is.”

Ook bij ouderen is elke grens die overschreden wordt er één te veel

Je oudere buurvrouw wordt steeds stiller. Je moeder heeft blauwe plekken op vreemde plaatsen. Je vader verliest steeds vaker zijn geduld tegenover zijn dementerende vrouw. Wat doe je dan? Hulplijn 1712 is er voor alle burgers die zich zorgen maken over geweld, ook over ouderenmis(be)handeling. Professionals kunnen terecht bij VLOCO, het Vlaams Ondersteuningscentrum Ouderenmis(be)handeling. Kasia Uzieblo, Vlaams coördinator van hulplijn 1712, en CAW-medewerker en 1712-hulpverlener Margot Vandenbossche vertellen hoe de hulplijn werkt en waarom dat eerste telefoontje zo belangrijk is.

Meer dan een blauwe plek

Ouderenmis(be)handeling speelt zich af binnen een persoonlijke of professionele relatie waarbij sprake is van een al dan niet gedeeltelijke afhankelijkheid. Denk aan mantelzorgsituaties of partnergeweld onder ouderen. Uit de cijfers van 2024 blijkt dat 34% van de hulpvragen rond ouderenmis(be)handeling emotioneel geweld of verwaar-

lozing betreft. “Dat is breder dan uitschelden alleen,” zegt Margot. “Het gaat ook over controle, mensen klein houden, je overdreven moeien of net helemaal niet be-

Kasia Uzieblo

schikbaar zijn.” Fysiek geweld komt op de tweede plaats, economisch geweld op de derde.

Niet iedereen die ouderen kwetst, doet dat met opzet. Een overbelaste mantelzorger die door stress over zijn grenzen gaat, zit in een andere dynamiek dan iemand die bewust schade toebrengt. “Dat onderscheid is belangrijk,” benadrukt Kasia. “De maatschappij wordt grijzer, de druk op mantelzorgers neemt toe, en daarbovenop komen wellicht financiële zorgen.”

Luisteren, niet oordelen

Wie 1712 belt, krijgt geen meldpunt maar een hulplijn. “Wij stappen niet in een combi om ter plaatse te gaan,” verduidelijkt Margot. “We luisteren en bekijken wat die persoon zelf kan doen.” De hulplijn vertrekt altijd vanuit de minst ingrijpende aanpak, zoals zelf het gesprek aangaan met de buur waar je je zorgen over maakt. Pas als dat niet volstaat, wordt er gekeken naar andere diensten.

Aan de lijn zitten een 80-tal professionele hulpverleners verspreid over Vlaanderen. Allemaal medewerkers van het CAW of het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling. “Onze collega’s weten op welke zaken ze moeten doorvragen,” zegt Kasia. “Die persoonlijke relatie die mensen uit de omgeving soms belemmert om moeilijke vragen te stellen, is er bij ons niet.”

Margot ervaart het werk als een voorrecht: “Het is heel bijzonder dat je wordt toegelaten tot iets wat zo kwetsbaar is. Door de anonimiteit krijgen we de kans taboes te doorbreken en zaken te veranderen. Het is fijn om impact te hebben.”

Bellen kan gratis en anoniem. Wie liever chat of mailt, kan dat ook. De regie blijft zoveel mogelijk bij de beller. “We sturen geen politie naar de deur,” benadrukt Margot. “We respecteren het tempo van de mensen.”

Schaamte, loyaliteit en de moed om te bellen

De grootste groep die 1712 contacteert, zijn de omstaanders: burens, familieleden, kennissen, maar ook mensen die zich als mantelzorger zorgen maken over hun eigen gedrag. Vaak bellen ze met de vraag: “Is dit eigenlijk wel geweld?”

Ouderen zelf bellen zelden en dat heeft alles te maken met drempels. Schaamte speelt een grote rol, net als loyaliteit. “Je zit in een afhankelijkheidssituatie,” legt Kasia uit. “Je wilt de persoon die je steun en toeverlaat is niet kwijtraken, ook al kwetst die je.” Sommige ouderen weten dat er van hen gestolen wordt, maar zwijgen uit angst dat het bezoek dan stopt. Bovendien is de oudere generatie opgegroeid met de boodschap: “Problemen los je zelf op.”

De boodschap van 1712 is helder

Aan ouderen: elke grensoverschrijding is er één te veel, en je hebt recht op hulp. Aan mantelzorgers: vraag op tijd ondersteuning, zeker nu financiële druk en langer werken extra stress veroorzaken. Aan professionals: houd je ogen en oren open. Denk niet te snel “Ik zal het wel mis hebben,” maar eerder: “Wat als ik juist ben?” Richt je in dat geval tot VLOCO. Bij twijfel als burger: bel 1712. Samen zijn we complementair, en samen maken we het verschil.

Hulplijn 1712

Giften vanaf 40 euro zijn fiscaal aftrekbaar. Hulplijn 1712 is gratis bereikbaar per telefoon (kantooruren), chat (tot 22 uur) en e-mail. Meer info: 1712.be. Professionals met vragen over ouderenmis(be)handeling kunnen terecht bij VLOCO: [ouderenmisbehandeling.be](https://www.vloco.be).

“Wie was ik, wie ben ik nu, en wie ga ik worden?”

Feven vluchtte weg uit Eritrea met haar drie kinderen. Vandaag begeleidt ze als Mind-Spring-trainer andere Eritrese nieuwkomers en weet ze hoe kostbaar die begeleiding is. Want zelf moest ze die eerste, stuurloze jaren doorstaan zonder dat iemand haar de weg wees.

Omdat de situatie in Eritrea steeds gevaarlijker werd, verlieten haar man, ouders, broers en zussen één voor één het land. Ook Feven vertrok uiteindelijk, illegaal, met haar kinderen van toen twaalf, tien en vijf jaar: per auto naar de grens, per kameel door Sudan. Via omwegen kwamen ze in 2011 in Gent aan.

In België vond Feven de weg naar Mindspring via haar schoonbroer. Het CAW had de Eritrese gemeenschap in Gent gecontacteerd op zoek naar iemand die vluchtelingen kon begeleiden. Aangezien Feven in haar thuisland leraar was geweest, was ze een goede match. Maar voordat ze anderen begeleidde, volgde ze eerst zelf sessies. “Ik had dat nodig,” zegt ze, “want toen ik hier aankwam heb ik zelf nooit die begeleiding gekregen. Terwijl ik die achteraf gezien zo hard nodig had.”

De sessies openden haar ogen. Eindelijk begreep ze waarom ze zoveel vergat en ze zich niet kon concentreren toen ze hier pas aankwam. Het was geen zwakte, maar een normale reactie op een extreme situatie. Dat is wat Mind-Spring duidelijk maakt: de stress, de angst en het verdriet zijn begrijpelijk. Want wie als vluchteling aankomt, verliest niet alleen dierbaren, maar ook een deel van zichzelf. In het thuisland heb je van alles bereikt en hier begin je van nul. Dat is pure rouw.

De centrale vraag die in elke Mind-Springssessie terug-

keert: Wie was ik, wie ben ik nu en wie ga ik worden? “Ik was leraar,” vertelt Feven, “maar toen ik hier aankwam, was ik enkel vluchteling. Geleidelijk aan bouw je een leven op. Ik heb dat gedaan met veel steun van het CAW.”

Na een opleiding en een tweejarige stage bij het CAW geeft Feven nu Mind-Springssessies aan Eritrese vluchtelingen in heel Vlaanderen, in hun eigen taal. Ze kan helaas niet iedereen helpen. Wie diepere trauma's heeft, verwijst ze door naar andere hulpverleners. Maar voor wie in de beginfase verdrinkt in stress zijn die sessies een eerste houvast. “Ze geven mensen echt hoop op een beter leven.”

Mind-Spring is een psycho-educatief programma voor vluchtelingen, asielzoekers en migranten met het doel hun veerkracht te verhogen en zo te helpen de toekomst aan te pakken. Basis hierin is de eigen kracht.

Meer weten over Mind-Spring:
www.caw.be/mind-spring

Rouw verloopt niet in een rechte lijn

Inge Vanderhaeghe werkt al twintig jaar bij slachtofferhulp van het CAW. Ze begeleidt nabestaanden van geweldsmisdrijven, zelfdoding en verkeersongevallen. Haar kracht? Hardnekkige mythes over rouw doorprikken.

Rouw is een normaal antwoord op verlies. De meeste mensen vinden hun weg zonder professionele hulp, gesteund door hun omgeving. Toch lopen sommigen vast, vaak omdat ze zichzelf afmeten aan beelden van hoe rouw “hoort” te verlopen. Inge ziet het dagelijks: mensen die denken dat ze iets verkeerd doen, terwijl ze in werkelijkheid precies het goede doen.

“Ik maak er altijd tekeningen bij,” zegt ze. “Mensen verwachten een rechte lijn omhoog. Maar rouw gaat golfvormig. Met serieuze dalen op de weg naar boven.” Ze werkt met het tweesporenmodel: de ene oever is die van het verlies, de andere die van het herstel. Mensen varen heen en weer, en dat is niet alleen normaal, het is ook en vooral gezond. Wie altijd in verlies blijft hangen, riskeert een depressie. Wie voortdurend vlucht in herstel, verwerkt nooit echt.

Een tweede diepgeworteld misverstand is dat rouw loslaten betekent. “Ik zet net in op verbinding,” zegt Inge. “Hoe blijf je verbonden met iemand die er niet meer is?” Dat kan op kleine manieren: een gewoonte overnemen, een kledingstuk bewaren, herinneringen levend houden. Normaliseren is haar krachtigste instrument. Wie maanden na een verlies een vertrouwde geur meent te ruiken, of de overledene even denkt te zien, schrikt soms van zichzelf. “Dan leg ik uit dat dit volkomen normale reacties zijn. En dan zie ik mensen zichtbaar opgelucht worden.”

Inge Vanderhaeghe

Mythes over rouw

✗ Rouw verloopt in vaste fasen.

✓ Rouw verloopt golfvormig. Een moeilijk moment na maanden is volkomen normaal.

✗ Na een jaar ben je er overheen.

✓ Er bestaat geen tijdslimiet. Rouw heeft zijn eigen tempo.

✗ Je moet loslaten.

✓ Verbinding zoeken werkt beter: een gewoonte overnemen, een kledingstuk bewaren, herinneringen levend houden.

✗ Vreemde ervaringen betekenen dat er iets mis is.

✓ Het zijn normale reacties op een abnormale situatie.

✗ Slachtofferhulp is voor iedereen toegankelijk.

✓ Het aanbod van het CAW is beperkt tot slachtoffers en nabestaanden van geweldsmisdrijven, zelfdoding en verkeersongevallen. Anderen worden warm doorverwezen.

Daphné Bouckaert

Van het eerste telefoontje tot het laatste gesprek

Een verkeersongeval gooit alles overhoop: het lichaam, de emoties, en meteen ook de papierwinkel. Daphné Bouckaert, hulpverlener slachtofferhulp bij CAW Oost-Vlaanderen, legt uit hoe het CAW verkeersslachtoffers begeleidt. Van de eerste schok tot het moment dat mensen opnieuw regie voelen over hun leven.

Wie klopt er aan?

Slachtofferhulp richt zich op iedereen die iets traumatisch meemaakt in het verkeer: gewonden, naastbestaanden, nabestaanden, getuigen en veroorzakers zonder verzwarende omstandigheden. Kinderen vanaf zes jaar kunnen rechtstreeks begeleid worden. Voor jongere kinderen worden de ouders gecoacht.

Ongeveer 80% van de aanmeldingen komt binnen via de politie. Slachtofferbejegenaars voeren het eerste slecht-nieuwsgesprek en stellen meteen het aanbod van het CAW voor. Geeft iemand toestemming, dan stuurt de politie een aanmeldingsformulier door en neemt het CAW-team binnen de twee werkdagen contact op.

Wie zelf het initiatief wil nemen, kan elke voormiddag terecht via de permanentielijn: 09 432 03 00.

Stabiliseren voor je kunt verwerken

Na een ingrijpende gebeurtenis staat psycho-educatie centraal. "We nemen mensen mee in hoe ons brein en lichaam reageren op stress en trauma," zegt Daphné. "We normaliseren: alles wat je denkt en voelt zijn normale reacties op een abnormale situatie." Een verkeersongeval treft iemand plotseling en onverwacht. Het controleverlies dat daarop volgt, kan het dagelijks functioneren volledig ontwrichten. Stabilisatie – in de betekenis van opnieuw rust, verbinding en veiligheid voelen – is dan de eerste prioriteit.

Pas als mensen voldoende gestabiliseerd zijn, komt verwerking aan bod. Die volgorde is bewust. "Het heeft geen zin om aan diepere verwerking te beginnen als iemand nog midden in de acute stress zit," legt Daphné uit.

"Alles wat je denkt en voelt zijn normale reacties op een abnormale situatie."

Meer dan een luisterend oor

De begeleiding beperkt zich niet tot het emotionele. Wie betrokken raakt bij een verkeersongeval, wordt geconfronteerd met een wirwar van verzekeringen, expertises en juridische procedures. Het CAW Oost-Vlaanderen helpt dat ontrafelen: hulpverleners informeren over de rechten als slachtoffer en de gerechtelijke procedure.

Ze kijken ook na of iemand recht heeft op een pro-deo advocaat en nemen samen de documenten door die mogelijk onduidelijk zijn.

“Verkeer is bijzonder complex,” zegt Daphné. “Het kan drie tot zes maanden duren tot het verkeersdeskundigenverslag wordt ingediend bij het parket. Mensen weten zolang niet wat er precies gebeurd is. Tijdens die periode van onzekerheid proberen we dicht bij de mensen te blijven.”

Voor wie meer informatie en ondersteuning wenst bij de gerechtelijke procedure, werkt het CAW nauw samen met de dienst Slachtofferonthaal, verbonden aan het Justitiehuis. Verschillende keren per jaar komen beide organisaties samen met de politie in een netwerkoverleg slachtofferzorg. “Slachtoffers vallen op die manier niet tussen de mazen van het net,” zegt Daphné.

Zo lang als nodig

Na de eerste telefonische intake volgt meestal een fysieke afspraak op de dienst. In uitzonderlijke gevallen gaat het team op huisbezoek. De begeleiding kent geen vaste einddatum of vaste frequentie. Doorgaans zijn er om de twee

weken gesprekken, in crisismomenten soms wekelijks. Mensen vinden geleidelijk aan opnieuw stabiliteit en zo daalt de frequentie vanzelf.

Bijzondere aandacht gaat ook naar mensen met blijvende letsels. Daphné noemt dat “levend verlies”: een rouw die dag na dag terugkeert. “Die mensen worden voortdurend geconfronteerd met wat ze verloren hebben. Juist daarom is een sterk steunnetwerk zo belangrijk, ook jaren nadien.”

Wanneer de hulpvragen van een cliënt de mogelijkheden van slachtofferhulp overstijgen, wordt doorverwezen naar een psycholoog of traumatherapeut. “Dat is niet evident,” geeft Daphné toe. “Iemand opnieuw leren vertrouwen op een nieuwe hulpverlener, dat is ook een proces.”

Wat houdt je gaande?

“Als je ziet hoe mensen na het ergste verlies toch lichtpunten vinden en weer verder kunnen, dat raakt me elke keer opnieuw,” zegt Daphné. “Ik sta vol bewondering over de veerkracht van mensen.”

Niet de scheiding, wél het conflict is het probleem

CAW-collega Ann Vereecken begeleidt ouders en gezinnen in vaak complexe scheidingssituaties. Vanuit haar ervaring als hulpverlener en bemiddelaar belicht ze hoe conflicten tussen ouders een impact hebben op kinderen, en hoe begeleiding kan helpen om de focus opnieuw op hun welzijn te leggen. Ze benadrukt het belang van bewust ouderschap, ook wanneer de relatie tussen ex-partners onder druk staat.

Wat zijn de zaken die het meest over het hoofd worden gezien als het om de kinderen gaat?

“Zeker in het begin van een scheiding zitten ouders zelf in een rouw- en verwerkingsproces waardoor ze soms minder oog hebben voor hun kinderen. Niet bewust, maar omdat ze zelf teveel verdriet hebben. We zien een verschil tussen de ouder die de beslissing om te scheiden genomen heeft, de eerste beslisser, en de andere die voor een voldongen feit wordt gesteld. Diegene die de beslissing genomen heeft kijkt vaak al met een positievere blik naar de toekomst,

terwijl de andere ouder meer verwerkingstijd nodig heeft of nog in een fase van kwaadheid zit. Ze zien de scheiding elk vanuit hun eigen perspectief, en we zien dan dat ex-partnerschap en ouderschap door elkaar beginnen lopen.”

De kinderen worden dan als boodschapper gebruikt.

“Soms gaat men onbewust of ongewild boodschappen meegeven aan de kinderen die strijdverhogend kunnen werken. Kinderen gaan daar ook onbewust aan meewerken, want over het algemeen zijn ze loyaal naar beide ouders toe. Ze willen zorgdragen als hun ouders zich niet goed voelen, wat natuurlijk vaak het geval is bij scheidingen. En dan kan het gebeuren dat een kind tegen de mama zegt ‘ik ben het liefste bij jou’ om haar te troosten. Tegen de papa wordt misschien hetzelfde gezegd, en daarover gaan de ouders dan in discussie. Het kind doet dit niet om de ouders tegen elkaar op te zetten, maar om ze allebei een goed gevoel te geven. Als er kinderen betrokken zijn bij een scheiding, proberen we aan de ouders duidelijk te maken dat de scheiding niet het grootste probleem is voor de kinderen,

maar gekneld zitten tussen een conflict wel. Dat is op lange termijn schadelijk voor kinderen.

Wat we ook belangrijk vinden, is inzetten op het netwerk van de gescheiden ouders. Ze kunnen steunend zijn, maar we gaan ook kijken of ze ondersteunend werken om het conflict te de-escaleren. Want goedbedoelde adviezen als 'neem maar een goeie advocaat en laat u niet doen' verhogen de strijd. Ouders moeten beseffen dat ze de scheiding steeds vanuit hun perspectief zien, en dat er ook een andere partij is. Ze moeten aan hun netwerk kunnen zeggen: "steun mij, maar help me ook uit het conflict te blijven."

"De scheiding is niet het grootste probleem voor kinderen, maar gekneld zitten tussen een conflict wel."

Hoe reageren de kinderen als één van de ouders al een andere partner heeft?

"Zeer verschillend. Hoe de nieuwe partner zich verhoudt is belangrijk. Als de nieuwe partner de moederrol wil overnemen kan dat verwarrend zijn. Je kan misschien verzorgende taken opnemen, zeker als de kinderen nog klein zijn, maar je moet altijd bestaansrecht geven aan de andere ouder. Dus nieuwe partners op zich zijn geen probleem, maar hoe er wordt omgesprongen met de zorgzaamheid naar het kind is veel belangrijker."

Om hieraan te denken is er ook het initiatief Kindreflex.

"Het is een plan opgebouwd uit zes stappen voor hulpverleners dat hen helpt om steeds rekening te houden met de kinderen, ze in beeld te brengen en ze rechtstreeks of onrechtstreeks een stem te geven. Het zorgt ervoor dat kinderen serieus worden genomen, bijvoorbeeld door bij de ouders de reflectie te maken: 'hoe heb je dit aan jouw kinderen verteld?'"

"Kinderen zijn loyaal naar beide ouders en willen hen allebei een goed gevoel geven."

Soms werken we rechtstreeks met de kinderen als de ouders hierom vragen, bijvoorbeeld als er een omgangregeling moet uitgewerkt worden voor een veertienjarige, en de ouders geen idee hebben wat het kind wil. Dan vragen we niet: 'bij wie wil je verblijven, en hoe lang?' Dat zet het kind in een loyauteitsconflict. We vragen wél hoe het kind de scheiding van de ouders beleeft, hoe het kijkt naar een omgangregeling en wat het hieraan moeilijk vindt. Wij komen dan vaak uit dat kinderen het moeilijk vinden om een keuze te maken: ze willen niet dat een ouder verdrietig wordt omdat ze ervoor kiezen bij de andere ouder te wonen, of er wat vaker te verblijven. De kinderen voelen dit haarscherp aan, ze hebben als het ware voelsprietjes die aangeven hoe het met de ouders gaat."

Gezocht: een bestelwagen met een groot hart (en vijf zitplaatsen)

Binnen CAW Oost-Vlaanderen bieden we dagelijks verschillende vormen van hulp. Sommige mensen hebben behoefte aan een luisterend oor of begeleiding, maar er is **ook behoefte aan technische klussen.**

Dit kan een herstelling, hulp bij een verhuis of nog iets helemaal anders zijn. Onze **facility-medewerkers zijn dan ook vaak onderweg.** Ze vervoeren materiaal, vakmanschap en heel veel goesting.

Alleen is er nog iets wat ons afremt tot op vandaag

Onze facility-medewerkers hebben dringend nood aan een bestelwagen voor vijf personen. Hiermee kunnen ze zich met meerdere mensen en materialen verplaatsen.

Heb jij, je organisatie of je bedrijf een bestelwagen voor vijf personen die je kan of wil schenken? Dan help je ons letterlijk vooruit!

Samen schakelen we een versnelling hoger!

Scan de QR-code en tank ons project bij met een donatie

Klein of groot, elke gift doet onze motor draaien.

En vanaf 40 euro geniet je van 30% belastingvermindering. Bijvoorbeeld: 50 euro doneren? Dat voelt aan als 35 euro!

Wat is CAW Oost-Vlaanderen?

Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) Oost-Vlaanderen is een pluralistische organisatie die deskundige hulpverlening biedt aan iedereen met vragen of problemen in verband met welzijn.

CAW Oost-Vlaanderen **informeert, begeleidt en biedt onderdak** indien dat nodig is. Onze **doelgroepen** zijn mensen in kwetsbare situaties zoals daklozen, slachtoffers van geweld, jongeren, (ex-)gedetineerden, vluchtelingen, gebroken gezinnen enz. Onze hulpverlening is professioneel, vertrouwelijk en discreet.

Onze organisatie telt ongeveer 670 medewerkers en jaarlijks kloppen zo'n 25.000 mensen met een hulpvraag aan bij CAW Oost-Vlaanderen.

Volg CAW Oost-Vlaanderen via www.caw.be en www.facebook.com/cawoostvlaanderen. Contact opnemen kan onder meer telefonisch via 09 265 89 20.

Voor extra projecten en initiatieven zijn **giften, legaten en schenkingen** steeds welkom op BE25 0689 0002 0082 – BIC GKCCBEBB. Voor bijdrages vanaf 40 euro krijgt u van ons een fiscaal attest, goed voor een belastingvermindering van 45 %. Een gift van 100 euro kost u dus eigenlijk maar 55 euro.

DIRECTIE

GEERT HILLAERT /

Algemeen directeur

>> geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

ALAIN SLOCK /

Inhoudelijk directeur

>> alainslock@cawoostvlaanderen.be

BESTUURSORGaan

Kris Coenegrachts (voorzitter), Charlotte Colman, Gerry Van de Steene, Guido van de Pontseele, Kathelijne Winderickx, Kathleen Van Haute, Mark Block, Sara Goossens, Thomas Vervaet

DANKZIJ: JOU!

DE VONK DIE NIET DOOFT

Draagkracht en veerkracht zijn geen vaste grootheden. Ze bewegen mee met het leven, met alles wat op mensen afkomt en met de steun die ze onderweg ontmoeten. Bij cliënten van CAW Oost-Vlaanderen staan die krachten vaak onder druk door verlies, armoede, onzekerheid of een moeilijke thuissituatie. Toch blijft zelfs in de zwaarste omstandigheden er iets overeind: een stille kracht, een vonk die wacht om opnieuw ruimte te krijgen.

Vanuit dat geloof vertrekken de medewerkers van ons CAW, elke dag opnieuw. Ze kijken zowel naar wat zwaar is, als naar wat mogelijk blijft. Achter elk verhaal zien ze een mens met talenten, dromen en kansen die misschien tijdelijk op de achtergrond zijn geraakt, maar nooit verdwenen zijn. Elk gesprek wordt zo een opening, elk contact een kans om veerkracht weer zichtbaar te maken.

Met warmte en respect bouwen ze bruggen naar herstel. Ze creëren plekken waar mensen kunnen ademen, waar kwetsbaarheid er mag zijn, maar ook hoop. Daar krijgen kleine overwinningen betekenis. En net daarin schuilt vaak de grootste vooruitgang.

Draagkracht hoeft niemand alleen te dragen. Samen zoeken medewerkers en cliënten naar manieren om lasten te verlichten en balans terug te vinden, via praktische hulp, versterkte netwerken of simpelweg door nabij te blijven. Die nabijheid maakt het verschil: weten dat iemand naast je staat, dat je gezien en gehoord wordt.

Veerkracht groeit in verbinding en vertrouwen. In het besef dat verandering mogelijk is, hoe klein ook. Want wat vandaag zwaar voelt, kan morgen lichter worden.

Zo worden draagkracht en veerkracht geen loze begrippen, maar levende krachten die blijven gloeien. Want de vonk dooft nooit. Ze verschuilt zich even en laait dan weer op.

En daarin ligt de kracht van CAW Oost-Vlaanderen: in het samen aanwakken van wat er al is.

Noël Callebaut

Stafmedewerker
fondsenwerving en communicatie
noelcallebaut@cawoostvlaanderen.be
09 432 00 60

DE DOUCHE DIE ALLES VERANDERDE

Onlangs kwam Basil uit Zele opnieuw langs bij het CAW in Dendermonde. Hij wou vertellen hoe goed het met hem gaat en het CAW nogmaals bedanken voor de hulp die zijn leven op de rails zette. Drie jaar geleden zag zijn leven er helemaal anders uit. Toen sliep hij in zijn auto omdat zijn moeder hem het huis had uitgezet.

Van de auto naar het CAW

"Ik was 25 en had ruzie met mijn moeder", vertelt Basil. "Ze gooide letterlijk al mijn kleren uit het raam en zei dat ik mocht vertrekken. Ik sliep een paar nachten in mijn Peugeot 206 op de parking van het station in Zele. Maar het was putje winter, koud en heel moeilijk. En ik was te trots om hulp aan bekenden te vragen."

Via Google vond Basil de weg naar het CAW van Dendermonde. "Ik belde aan zonder afspraak. Kathleen van het onthaal liet me binnen, gaf me water, luisterde naar mijn verhaal en zei: 'Je mag nu douchen.' Dat was ongelooflijk, want ik had dat zo hard nodig!"

Die douche werd het keerpunt. Kathleen haalde zelfs handdoeken en shampoo op bij haar thuis. "Die kleine geste zal ik nooit vergeten. Het heeft me écht sterker gemaakt."

Van huurder naar eigenaar

Het CAW hielp Basil ook door zich borg te stellen voor zijn eerste huurappartement.

"Veel verhuurders willen niet verhuren aan een alleenstaande interimwerker zoals ik toen was. Zonder het CAW als borg was dat niet gelukt, ook al had ik een voltijdse baan én een flexijob."

Vandaag heeft Basil, die in 2017 vanuit Jordanië naar België kwam, twee eigen appartementen die hij verhuurt. Hij heeft hard gewerkt om zijn Belgische nationaliteit te krijgen en spreekt uitstekend Nederlands. In september startte hij een opleiding tot makelaar bij Syntra in Sint-Niklaas.

"Ik wil andere Arabische mensen helpen bij het vinden van een woning."

Volledige cirkel

Onlangs stuurde Basil Kathleen nog een mail over zijn vooruitgang. Ze kwam hem bezoeken met een bloemetje. "Fantastisch", zei ze, "je hebt het zo goed gedaan."

"Het CAW gaf me dat kleine duwtje, maar dat was genoeg", besluit Basil. "Ze hebben me leren dromen en die dromen realiseren."

Maar om dromen waar te maken heb je een goede basis nodig." Die basis kreeg Basil dankzij een douche en mensen die hem vertrouwden toen hij het zelf even niet meer zag zitten.